

És persze az is lehet, hogy jámbor képzelgés mindez (Wunschdenken): a széket az őszi esők mocska, a felvert sár belepi, ázott, rothadásnak induló hullott levelek tapadnak rá csomókban. Lehet, hogy nem nézek felém soha többé.

Karafiáth Orsolya

HALÁLOS ŐSZ*

Állandóan ezzel jött. Hogy én gyerek vagyok, ellenben ő, nos, ő bizony felnőtt. Én egy felnőtt ember vagyok, mondta, felnőttérettel és felnőttgondokkal, míg te, ugyan már, anyuka kicsi, túldédelgetett babája. Nem gyermekszívbe való töröket döftem beléd, írta egy levelében, talán az utolsóban. Imádtá a melodramát, a film noirt, Karádyt, a végzet asszonyait, mindig végzetesen akart beszélni, élni, szeretni. Úgy vonzotta ez a végzetesség, hogy lassan egészen belepörgött. Végzetesen nézett rám, végzetesen gyújtotta meg a cigarettáját, bűnösök vagyunk, ugye tudod, mind a ketten bűnösök, nyögte elfúló hangon, ha véletlenül hozzám ért. Megbüntet ezért a jóisten, csuklott el a hangja, belehalunk, meglátod. Mit mérhet még ránk a végzet, préselte ki magából máskor, egy teljesen oda nem illő pillanatban, mondjuk, totál beállva egy kocsmapultnál. És rám is átragadt ilyenkor a végzetesség érzete, egyszerűnek és megismételhetetlennek láttam a történetünket, olyannak, ami csak velünk, kettőnkkel történhet meg az egész világon. Aztán egy perc alatt ki tudott zökkenni, és akkor egészen másképp beszélt. Ne gyerekeskedj, szólt rám, ha valamit szóvá tettem. Például akkor is, ha elbitorolt tőlem ezt-azt. Mert mindig a lehető legnagyobb természetességgel vette el, amit akart. Ne gyerekeskedj, minek az a könyv neked, nem is érted, miről szól, nem neked való. A mamám este kereste már rajtam, hová lett, Olgika, a könyv az éjjeliszekrényemről, nem láttad valahol? Elhagytam, mama, ne haragudj, elvittem a parkba, mert érdekelt, hogy mit olvasol, és aztán véletlenül ott felejtettem, és mire visszamentem, már nem volt sehhol, lenyúlhatta valaki, bocsánat. Fontos könyv volt, tudtam jól, én is azért vettem el az éjjeliszekrényről, fontos és ritka könyv, imponálni akartam Marinak, azért vettem el. Hogy én miket olvasok, tizenöt éves létemre. Nocsak, hogy te miket olvasol, szaladt fel tényleg a szemöldöke, mikor meglátta nálam a könyvet, és már a táskájában is volt. Add vissza, Mari, szóltam berezelve, ezt nem viheted el, a mamámé, igazából ő olvassa, az övé, én csak elkezdtem, de... Mások előtt ne Marizz, ha megkérhetlek, hűtött le. Tanárnő – ez épp megfelel. Vagy Endrődy tanárnő. Esetleg Mária néni, kérdeztem vissza. Mária néni az édesanyád, köpte oda. Pedig amúgy szerette a nevét, főleg, ha együtt tanultunk, és én suttogva mondtam, Mari, ez nem teljesen világos, nem magyaráznád el ezt jobban, Mari? Mari, kezdtem bele mégis, mikor legközelebb véletlenül kettesben maradtunk a

* Egy készülő regényből.

folyosón. Légy szíves, hozd vissza a mamám könyvét, keresi rajtam, szerintem nem hiszi el, hogy elhagytam, mert miért is olvasnék én ilyen komoly műveket, még csak gyerek vagyok, mondd mindig te is. Igen, egy hülyegyerek, aki az értékes könyveket csak úgy elhagyja, vetette oda erre, aki felelőtlenül elcsórja az anyja dolgait, hogy aztán lehessen vetni rájuk a kereszteket. Ez simán belefér a személyiségképletedbe, Olgicsek, és hanyagoljuk innen a témát. Tényleg nem kaptam vissza a könyvet, de érdekes módon később nem találtam meg Mari lakásában sem, lehet, hogy ő aztán valóban elhagyta valahol. Mikor találkozunk megint, Mari, kérdeztem remegve, mikor már egy hete megvonta magát tőlem. Felejtsd el azt a szaros könyvet, a mama is leszállt már a témáról, mikor látlak a sulin kívül, mikor? Szerintem Berzsenyi megértéséhez lapozgasd többet Horatiust, mondta nagyon komolyan, neki nagyon fontos volt a latinus műveltség, sajnálom, hogy nektek már nem kötelező a latin, így nehezebb hozzáférni a régi magyar költőkhöz is. Rögtön értettem mindent, már reflexből. Tehát meglátott valakit, közeledik valaki az oszlopok közül, nem felelhet nekem nyíltan, nehogy fény derüljön bármire. Bólogattam, idéztem egy kis Vergiliust, majd otthagytam őt. Közben persze realizáltam, hogy bizony senki sem jött, egy lélek sem közeledett, így ez az egész színjáték vagy trükk volt, hogy lerázhasson, vagy tényleg ennyire retteg, veszélyt szimatol mindenütt, lépteket, neszezéseket hall, megőrül a félelemtől, maga alá gyűri a para. Legutóbb is az egész délutánt végigműsorozta. Fejezzük ezt be, Olga, mondta szinte sírva. Rám jön a rendőrség, vége lesz a karrieremnek, szerintem a tanáriban már gyanítanak valamit. Dehogy, Mari, csitítottam, fenét sejtenek. Te minden tanítványoddal jóban vagy, együtt jártok bulizni. Hiszen együtt élünk szinte, gondolj a fakultációkra, a versszakkorre, a színjátszókra, az ünnepségekre. Te gyanún felül állsz, Mari. És az anyád? Az anyád szerint is így van ez? Szerintem az anyád megtudott valamit, nyüsztette. Vagy te mondtál el neki valamit az egyik hülye, kislányos őszinteségrohamodban? Mi van a mamámmal, rezzentem össze. Tegnap felhívott, tudta a számom, érted? Elkérte tőlem, motyogtam, és megadtam, persze, miért ne adtam volna meg. Felhívott, Olga, rám telefonált az anyád, és nyomatékosan felszólított arra, hogy hagyjalak békén, hogy menj haza a tanítás után, ne lógjunk állandóan együtt, mert nem vagyok rád jó hatással. Hogy egy felnőttnek miért jó az, ha csupa gyerekkel veszi körül magát. Ebbe így még sosem gondoltam bele. Hogy ez miért is jó neki. Valóban, Mari akkoriban már közeledett a negyven felé, és tényleg csak mi voltunk a társasága. Mi, akik még a gimiben is a kicsiknek számítottunk, főképp az előző évben, még elsőben, a kislányok, a senki, a sulis hierarchiájában a legalsók. Ám ez valahogyan ha nem is természetesnek, de helyénvalónak látszott. Mi voltunk a kiválasztottak, az érdekesek, a különösek. A legtehetségesebb osztály, a drámaszakosok, ahogy a diri is mondta, mikor megnyertük az országos diák-színjátészó versenyt, váratlanul, még tavaly nyáron. Hogy arra még nem volt példa az intézmény történetében, hogy a kicsik csapata dobjon ekkorát, külön köszönet érte Endrődy Mária tanárnő áldozatos munkájának. Tényleg, mi volt ebben a buli neki? Ha beivott, sokszor sóhajtozott, hogy csak elraboljuk azt a drága idejét, hogy a mi színvonalunk neki nem elég, hogy kik is vagyunk mi, kis szarosok, senkik. Aztán másnap, már a színjátszóknál, csak úgy ragyogott a szeme, követte minden mozdulatomat. Szinte csillogott, ahogyan Mikit instruálta aztán. Most nézz egy kicsit mélyebben, mondta. És a testtartásod legyen férfiasabb, így, és átölelte hátulról, szinte kétrét hajtotta Mikit, aki belesimult ebbe az intim utasításba, hozzátapadt Marihoz, egy másodpercig nem mozdultak, és akkor Miki kamasztestéből kivált a férfi, a szerep férfi, Mari férfi, akivé később aztán tényleg vált. Mari eközben a szemével felém intett, csekkolta, hogy látom-e,

értem-e, mi is történik itt, felfogom-e a remegő Miklóst és őt, aki viszontremeg valakitől, aki nem én vagyok, egy fiútól az osztályból. Szóval, mit mondtál az anyádnak? Én, én semmit, dadogtam, tényleg semmit. Útlegetni kezdett. Abba kell ezt hagyni, megtudják, mindenki megtudja. Ha már most nem tudja mindenki, folyton-folyvást érzem magamon a tekinteteket, szinte tapintom a gyanakvást, ott van a nyakamban, mikor az aulában nevetek veletek, és ettől befullad, csuklássá, fuldoklássá válik bennem a jókedv, elkísér a tanáriba, ott van a kávéban, belekeseredem, aztán nyomon követ a katedrához, megőrülök, érted? Én erről nem tehetek, Mari, ekkor már sírtam. A mamámnak nem tetszik, hogy iszol velünk, az sem, hogy mi miért iszunk, és... Te elmondod neki, hogy iszom veletek, őrjöngött egyre jobban. Nézd, Mari, a mamám se nem hülye, se nem vak, látja, hogy kétnaponta dülöngélve jövök haza, megérzi a piaszagot, még a vodkát is, pedig te azt mondtad, az szinte kizárt, hallja, ahogy sírok vagy éppen hányok. A múltkor is kérdezte, hol járok a tanítás után, mondtam, hogy végig a suliban, meg a kiskocsmában voltunk csak, a Mária tanárnővel, veled, Mari, te mégiscsak egy tanár vagy, a tanárunk, de te nem szereted, ha iszunk, mondd is mindig, hogy ne. Azt persze nem tettem hozzá, hogy a mamám ebből egy szót el nem hisz, hogy látott minket múltkor, ahogy az egész csapat összekapaszkodva énekelt az utcán, meg az ugye mégse járja, hogy éppen az osztályfőnök legyen az egész részeges banda kapitánya. Hogy ő be fog menni az igazgatóhoz, és hogy beszél a szülői munkaközösség többi tagjával is, meg úgy általában a többi szülővel, az Ancsiéval már beszélt is, aki természetesen osztja az aggályait. A rohadt kurva életbe, tombolt még mindig Mari, állítsd le valahogy az anyádat, hazudj valami frappánsat, mit tudom én, úgyis olyan kitűnően tudsz hazudozni. Ezt meg honnan veszed, akadtam le. Hát hogy nekem is állandóan lököd a sódert, a rossz dumádat, például a múltkor is azzal a könyvvel, hogy te olvasod, meg minden. A drága jó anyád közölte, hogy tudja, csak nálam lehet, annyira nem neked való olvasmány, én meg biztosan, és ezt jó alaposan hangsúlyozta, biztosan gerjedek az ilyen dekadens, beteg, perverz szövegekre. Ezt természetesen kikértem magamnak. De pontosan éreztem a vádban a tudást, érted, Olgicsek? Ezért itt most szépen befejezzük ezt az egészszet. Nem tudtam erre mit felelni, beletúrtam hát hirtelen a hajába. Erre végig megremegett ő is, magához rántott, figyelj, Olga, ilyen egy csók, ezt rosszul játszod a darabban, a csók olyan, ahogy csak Jávor Pál tudja Karádyt, végzetesen, a Halálos tavaszban, de aztán persze gyorsan elengedett, váratlanul lehiggadt, később lassan én is. Többször láttuk együtt a filmet, ismertem minden mozdulatot, minden rezdülést. Ismered, milyen az egzaltált ölelés, Olgicsek, honnan ismernéd, közeledett megint felém, de aztán fegyelmezte magát, mint aki csak viccelt, és csupán marisan összebórolta megint a hajam, elővett egy vodkát, töltött nekem is, és mielőtt megint eltolt volna magától, hiszen csörögni kezdett a férjének a kulcsa a zárban, odavetette, hogy holnap engem fog feleltetni, készüljek fel alaposan. Ennek is megvolt a maga izgalma, az osztály nem is értette, miért kapok én olyan kérdéseket, ami nincs is benne a tankönyvben, amihez ki tudja, hol kell utánaolvasni, és én mégis tudom a válaszokat valahonnét, ez rejtély. És Mari még ilyenkor is be tudott kérdezni valami gonoszat, amitől csak négyest vagy hármast adhat a végén, amit aztán hatalmas kéjjel ír be az ellenőrzőmbé. És legközelebbi órára lássam alatta az édesanyád láttamját, teszi hozzá negédesen, mert tudja, hogy szegény mamám csak azt látja, meggebedek a tanulástól, mindenem a magyar irodalom, és tessék, egy szar drámatagozaton csak a hármasisig vergődöm fel magam. De oké, én vállaltam ezt, ha ennek Mari örül. Jól megszívattalak, mi, kacarászott a szünetben, mint egy bakfis. Ez gyerekes szemétség volt tőled, tört ki egyszer belőlem mégis. Lehet, hogy ezek miatt a hármasis-négyesek miatt nem lesz meg a vitt pontszámom a

magyar szakhoz. Ó, emiatt ne aggódj, Olgácska, a másodikos jegyek még nem számítanak, jövőre megígérem neked azt az ötöst, ha jól viselkedsz. És mi neked a jó viselkedés, vágtam vissza. Ha mindenben az van, amit te akarsz, ha én rendesen kussolok, megelégszem a lopott félórakkal, a fél-veled, a férjeddal, mindeneddel együtt? Ha továbbra is így marad minden, kipakolok a többiek előtt, meglásd. Ne tévedj el, kislány, sziszegte ekkor. Szerinted ki hinne neked? És ugyan mit is mondanál? Meg egyébként is: ki hinne a részeges, kezelhetetlen, nyugtatókat zabáló gyerekek szemben a felnőttel, a tanárnővel, aki benne van országos tanári testületekben is, aki minden osztályát sikerre hajtja? Ugyan, kis hazudós, képzeldős Olga, nem rúghatsz labdába sem.

Nem gondoltam magam sem kicsinek, sem hazudósnak. Vagyis pontosabban csak annyira hazudósnak, rejtőzőnek, sunyulónak és alakoskodónak, ami Mari mellett vagy pontosabban Mari árnyékában, Mari nagy titkaként, szinte már Mariként kötelező volt. Óhatatlan, elkerülhetetlen hazugságokba bonyolódtam bele, edzettem a memóriámat, nehogy elfelejtsem a sok szálat, nehogy elszóljam magam, mert akkor oda minden, lebukom, lebukik Mari is, elviszi a rendőrség, amitől még a legintimebb pillanatokban is halálosan félt, összeomlik a karrierje, kizárják az országos tanári testületekből, nem lehet osztálya, amit sikerre hajthat, bedugják a dutyiba. Egyszer már nem bírtam a feszültséget, és megkérdeztem, ugyan már, Mari, mire gondolsz, hisz nem történt semmi, semmi, az a bűn talán, hogy sokat vagyunk együtt, mi a bűn, Mari, micsoda? Hol jártál már megint, kérdezte a mamám, mikor megint este tíz után estem haza, és én azt mondtam, hogy Ancsinál, tanultunk a matekdogára és a törire, holnap valószínűleg felelek. Aztán a mamám már menetrendszerűen hívta Ancsiék lakását, kiderült, hogy hetek óta nem is láttak már, hogy pár napja már a suliból is hiányzom. Persze, Mari igazolta nekem ezeket, volt, hogy lementünk a Velencei-tóhoz tanítás alatt, mikor neki három lyukasórája volt egyben, majd onnét betelefonált, hogy váratlan rosszullet, vis major, sorry, másnapig ne várják, küldjenek helyettesítőt a faktosokhoz. Szerettem a tóparti kis házat. Ez volt a mi kis fészünk, a titkos lakás, mint a Halálos tavaszban is, később lett csak nyilvánvaló, hogy Mari minden szeretőjét idehordta, dehogy volt ez csupán a mi kettőnké, dehogy volt ez egy zárt világ, sőt, még csak titkos se volt, bár erre gyanakodhattam volna rögtön az első ottjártamkor, mikor Mari férje egyszerre csak leparkolt a kerítés mellett. Nem is tolatott be a kertbe, látszott, érződött, hogy csak rövid vizitről lehet majd szó, ránk is törte az ajtót, várva, hogy kirobban hasson, de csak azt látta, ahogy egy régi, fekete-fehér filmet nézünk az amúgy is fekete-fehér és ősrégi tévén, amit kihoztak a nyaralóba. Ekkor kicsit lenyugodott, bár én akkor még nem is sejtettem, mi oka lenne bármiféle haragra, miért is ne tévézhetne a nyaralóban a tanárnő és a legígéretesebb tanítványa, aki rendező szeretne lenne, de legalábbis színész, mindkettő benne lapul, a színjátzó körben ugyanis mindkét szerepben igenis megállja a helyét, elfogadják az idősebbek is, és nem csak azért, mert olyan bájos és olyan jó humora van, hanem mert a tehetsége annyira nyilvánvaló. Az egész lány egyébként is olyan kis koravén, vagy nem, inkább kortalannak mondanák. Fura dolgokat mond, látszik, sokat van felnőtt-társaságban, a gyerek, a kicsi, a naiv csak ritkán csap ki belőle, mikor már kezdi elveszíteni a fonalat. Újabb kis csemege, vetette oda gúnyosan a férj. Kotródj innen, mit szimatolsz utánam, eridj haza, Dezsit el kell hozni a suliból, suttogta Mari. Dezsi hazatalál egyedül, felelte fojtottan a férj, ne feledd, a fiad már tizenhárom éves, nem csecsemő, egyáltalán, ne feledd már el, hogy van egy kibaszott kölyköd is. Egy kölyköd, aki már nyolcadikos, és ha nem tűnne fel, épp csak másfél évvel fiatalabb az új osztályodnál, akiket olyan hű de felnőttnek tartasz, akikkel megsztod mindened. Menj el innen, szótagolta Mari. A férje kezdett kijönni a béketúrésból.

Ennek a kiscsajnak az anyja tudja például, hol van a csemetéje? Igenis tudja, hazudott folyékonyan Mari, hogye tudná, hát hülye vagyok én, a suliban is tudják, elkértem, hogy felkészítem az országos tanulmányi versenyre, mi a nyavalya bajod van ezzel, te szar? Jaj, semmi, gúnyolódott a férje, semmi az égvilágon, te feddhetetlen, semmi, azon kívül, hogy pontosan tudom, mi a rohadás zajlik itt, mindenki háta mögött, két éve is így kezdődött... Na, most fejezd ezt be, próbálta közbeszúrni Mari, de a férje egyre csak mondta és mondta, alig tudtuk eltussolni az ügyet, hát miféle ostoba egy beteg állat vagy te, ne hidd, hogy én, bár kiálltam melletted akkor, nem tudtam, mi van a háttérben. Elnézést, vetettem közbe remegő hangon, mi tényleg csak filmet nézni jöttünk le, és nézzük is, bár most ugye éppen nem, de eddig néztük, és mindjárt vége is van, bár most pár jelenetet elszalasztottunk, de mindjárt vége tényleg, és akkor elindulunk haza, csak nálunk ugye nem lehet, és Marinál se... Ez volt az első, hogy próbáltam bevédetni őt, bár akkor még nem tudtam, mitől, miért, minek kell ez, és úgy egyáltalán. Mióta mariz téged ez a gyerek, vakkantotta a férj, már ilyen intim viszonyban vagytok? Hogyan szólítson, mondd már meg? A nevem Mari, most nem a suliban vagyok, te is Marinak szólítasz, mindenki Marinak szólít, csak nem fog itt, a nyaralóban tanárnőzni engem ez a kislány, itt Mari vagyok, és kész, erről nem nyitok vitát. Hát ez az, folytatta a férj, hogy miért kell lehoznod egy kislányt, ráadásul tanítási időben a tóhoz, aki itt összevissza marizgat téged, akit átbaszol csupán, mert ezt csinálod, Mari, mert ő elhiszi ezáltal, hogy fontos, hogy tényező, hogy kitüntetett helyzetben van, a többiek felett áll, hiszen őt az fő lecipeli a családi vityillóba, mégis, mit gondolsz, mit érez ez a szerencsétlen. Tényleg elég szerencsétlenül gubbasztottam ott, már megszólalni sem mertem, láttam, ahogy a pasi egyre pipább lesz, vörösödött be lassan a feje, ez mindjárt megcsapja Marit, futott át az enyémen, mi lesz akkor, közéjük vessem már most magam? Amúgy meg, tény és való, valóban kitüntetettnek éreztem magam, büszke voltam rá, milyen jó a viszonyunk Marival, jólesett, ha észrevettem, amint néz dolgozatírás közben, vagy amikor néz, ha a táblához megyek, lassabban mentem ilyenkor, jólesett, hogy a kocsmában mindig valahogy mellém kerül, neked erről mi a véleményed, Olga, kérdezte mindig a társaságban, szerintem Olga tudja a választ, nézett merőn a fakultáción, és nézett és nézett, és Olgicska, szólított, ha kettesben maradtunk, egyszer lógjunk meg tanítási időben, és nézzük meg a Halálos tavaszt, a kedvenc filmem, rajongok Karádyért, fura, hogy te még nem láttad. És jólesett a múltkor is, mikor utánam jött a szertárba, és összekócolta a hajam. Addig sosem ért hozzám, ám ott szinte gyerekesen birkóztunk, ahogy már a többiekkel sem, csiklandozott, átkarolta a derekam, majd kacagva indultunk kifelé, mire ő elkomorodott, Olga, a frizurád, visszaillesztette a tincseket a copfomba, és pár napig kerülte a tekintetem. Na, ülj már le közénk, szólt a férjéhez higgadtan, próbált nyugalmat teremteni Mari végül, nézzük meg nyugodtan a film végét együtt, aztán szépen te a te kocsiddal, mi az enyémmel hazamegyünk, jó lesz így? És békítőleg a férje felé nyújtotta a gyümölcsöstálat. Szép üvegedény volt, régi darab lehetett, benne szőlő és alma, szilva, mind a kertből, együtt szedtük, mikor megérkeztünk. A férje nem akarta bántani Marit, a tálat végképp nem, ezt utólag is így gondolom, de ideges, koncentrálatlan mozdulatától, ahogy szinte belesodródott a lendületbe, kiverte az egész nehéz edényt Mari kezéből úgy, hogy egy pattanó szilánk mélyen belevágódott Mari tenyerébe. Spricelt a vér, rá a kettészélődött szőlőszemekre, rá a szilva hamvas-lilás héjára, de a legszebb a sárga őszi almákon volt. Mari zokogni kezdett, ez mire volt jó, te agresszív szennyláda, a nagy gyümölcsöstálját csak egy vadbarom törheti össze, nem bírlak elviselni, undorodom tőled. A férj arcán, amin eddig

ijedség és valamiféle szájalom is volt, most erős harag összpontosult, tehetetlen düh, megfeszült a visszafojtott indulattól, nézett még mereven pár másodpercig, aztán az ajtót becsapva elviharzott. Látod, Olgicsek, ezt nevezik villámlátogatásnak. Mari már mosolygott, illetve próbált mosolyogni, szopogatta le a vért a kezéről, törölte a könnyeit, amitől az egész mosolya megtelt vérrel, aztán már nevetett, kérsz vért, nyújtotta felém az egyik almát, isteni lesz. Ő is kivett egyet, faltuk a véres almát, már mindketten neveltünk, rázkódott az egész kis ház, aztán csutkáig elfogyott minden, és elindultunk haza. Egész éjjel nem tudtam aludni aztán, forgolódtam, tüzelt a testem, Mari véreére gondoltam, szájára, kezére, kicsi, törékeny alakjára, Marira, úgy egészében. Rádöbbsen-tem: szeretem.

Gál Ferenc

KIRUCCANÁS

Most nem az oltárhoz vezetlek.
Ez a növényfallal osztott út
az olcsó nők és drága hangszerek
negyedében utcácskákra bomlik.
Tárgulataikban vándorprédikátor
szónokol az árnyéksávban,
a fal túloldalán pedig hevített
kőlapon dögönyöz a masszőr.
A tenyerek csattogása elkísér
a lélek megnyilvánulásainak
helyszínére, hol a bebocsátás
óráját szállingózó párok jelzik.
A lusta énekesnő vonzza őket,
aki hajlításoknál a folyó fölött
folytatódó sötétségbe bámul.
A ráadásban minden áldott
este eldalolja, hogy bejött
az átlag: a lejmolók közül
egy cigire ment, a többi pénzre,
a zebránál ingyen ölelést kínáltak
három nyelven, de ők is elkerültek.
Cipőjét ekkorra már régen lerúgja.
Lábfejen a pántok nyoma még piroslik,
amit mi hasonló hosszúságú
mondatokkal körülírunk,
a túlsó parton viszont
külön szót alkottak rá
a jegyrendszer virágkora táján.